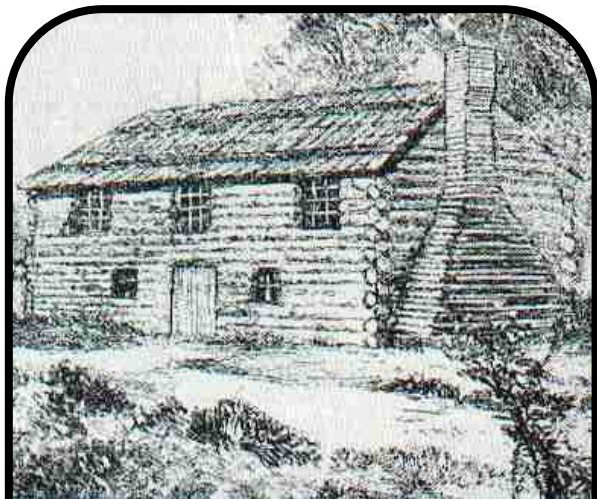

Gebed om Herleving

De oudste opleidingsschool van de presbyterianen in Amerika, het Log College te Neshaminy, door William Tennent in 1726 opgericht.

Gebed en Prediking

Nummer 1

Maart 2004

Gebed en Prediking

Voorwoord.....	3
Noodzaak van dringend gebed.....	4
Uit een preek van John Preston (1587-1628).....	7
Gebedsleven van Edward Payson (1783-1827).....	9
Uit een brief van Edward Payson.....	10
Uit het dagboek van J.B. Taylor (1801-1829).....	12
Daniel Rowland van Llangeitho (1711-1790).....	13
J.C. Ryle over enkele predikers uit de 18e eeuw.....	15
Oproep van C.H. Spurgeon (1834-1892).....	16

© Stichting Herleving

De stichting stelt zich ten doel om meer bekendheid te geven aan ware herleving van de zuivere Godsdienst, zoals de Bijbel daarover spreekt, en zoals de Kerkgeschiedenis er duizenden voorbeelden van geeft. Onze hoop is dat christenen hierdoor opgewekt mogen worden tot meer gebed om zulk een werk des Heeren. “Het is tijd voor de Heere dat Hij werke, want zij hebben Uw wet verbroken.”

Eindredactie: Johan J. Pieterman

Molenweg 36 - 4341 BE Arnemuiden - Nederland

Tel. 0118 - 606 707

Email jjp@revivalsite.nl

Postgiro 44 55 326 t.n.v. Stichting Herleving

Website Revival Site Holland (www.revivalsite.nl)

Voorwoord

In dit tijdschriftje ‘Gebed om Herleving’ hopen wij, zo de Heere wil en wij leven, regelmatig artikelen te plaatsen van Revival Site Holland (www.revivalsite.nl).

“Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hem oprichten.” Het is vooral in tijden van herleving, dat de Heere zo krachtig door Zijn Geest werkt. Hoe groot is heden de nood! Hoe dringend noodzakelijk is het, dat er meer krachtig gebed (Jak. 5:16) zal komen, totdat de regen des Geestes neerdaalt (Jes. 44:3, Luk. 11:13).

Het thema van dit nummer is ‘Gebed en Prediking’. Hoe gezegend mogen wij in Nederland zijn, dat er nog zoveel Schriftgetrouwe prediking mag klinken. Maar ... is de zalving van de Geest even krachtig als in vroeger tijden, bijv. bij de puriteinen?

Het Log College van William Tennent (zie voorzijde) werd gekenmerkt door biddende gemeenschap met God, en het gezegende gevolg was: vier zonen, waaronder Gilbert, en ook vele anderen, werden predikers, die spraken “als uit God, in de tegenwoordigheid Gods”. In Hand. 6:4 lezen we dat de apostelen zeggen: “Wij zullen volharden in het gebed en in de bediening des Woords.” Dus éérst het gebed. O, dat alle dienaars van het Woord toch aan het gebed de hoogste prioriteit zullen geven.

J.J.P.

Noodzaak van dringend gebed

“Bijna iedere christelijke leider klaagt vandaag de dag over gebrek aan persoonlijk gebed, maar zeer weinigen zijn vastbesloten om er iets aan te doen. (...)

De opwekking die in 1859 over Engeland kwam, en in het bijzonder in de prediking van Charles Haddon Spurgeon, kan zes jaar eerder teruggevoerd worden tot de gebeden van zijn Londense gemeente. Spurgeon zelf merkt op: “Toen ik naar de New Park Street Kapel kwam, was het eerst maar een handvol mensen tot wie ik preekte, en toch kon ik nooit vergeten hoe ernstig zij baden. Soms schenen ze te pleiten alsof ze werkelijk de Engel des Verbonds bij hen tegenwoordig konden zien, en alsof zij een zegen van Hem móesten hebben. Meer dan eens waren wij allen zo met ontzag vervuld door de plechtigheid van de bijeenkomst, dat wij enige ogenblikken stil zaten, terwijl de Kracht des Heeren ons leek te overschaduwten; en alles wat ik bij zulke gelegenheden kon doen, was de zegen uit te spreken, en te zeggen: “Geliefde vrienden, de Geest van God is hier vanavond zeer duidelijk in ons midden geweest; laat ons naar huis gaan en er zorg voor dragen om Zijn genadige invloed niet te verliezen.” Toen kwam de zegen neder; het huis werd gevuld met toehoorders, en vele zielen werden gered.’

Het is niet altijd duidelijk wanneer gebedsbijeenkomsten deel uitmaken van de opwekking zelf of eraan voorafgaan. Maar het onderscheid maakt niet zoveel uit. Gebed is zowel de oorzaak als het gevolg van de komst des Geestes in opwekking. (...)

In 1857 ontstond er een opwekking in Amerika, en

opnieuw was het een direct gevolg van gebed. (...)

Hetzelfde wordt gevonden vóór de 1859 opwekking in Ulster. James McQuilkin was in 1856 in zijn woonplaats Ballymena tot bekering gekomen door het getuigenis van een Engelse dame, en weldra had hij drie vrienden tot Christus geleid. Zij vierden spraken af om iedere week bijeen te komen voor gebed en Bijbelstudie. Ze kozen het oude schoolhuis dichtbij Kells en gedurende de winter van 1857-58 verzamelde elk van hen iedere vrijdagavond een handvol turf en ging zijn weg naar het schoolhuis. Het turfvuur verwarmde hun lichamen en hun gebeden riepen het vuur van de hemel naar beneden. Nog twee voegden zich bij hen, waaronder een oude man, Marshall geheten, maar het was pas op Nieuwjaarsdag 1858 dat zij zagen dat de eerste bekering plaatsvond. Aan het einde van dat jaar was de gebedsbijeenkomst gegroeid tot vijftig. Zij baden ‘voor een uitstorting van de Heilige Geest op onszelf en op de omgeving. Dit was het ene grote voorwerp en last van onze gebeden. Wij hielden gericht vast aan die ene zaak en dwaalden niet af naar iets anders.’ De gebedsgroep werd belachelijk gemaakt omdat zij op deze wijze bad, ‘maar wij bleven doorbidden totdat de kracht [van de Heilige Geest] kwam’. Die kwam inderdaad, en aan het eind van het volgende jaar waren 100.000 mensen in Ulster tot bekering gekomen.

U zult in de gebedsbijeenkomsten te Ulster die dringende nood en vastbeslotenheid wel opmerken: ‘Wij hielden gericht vast aan die ene zaak en dwaalden niet af naar iets anders.’ Heden ten dage hebben slechts weinigen dit geleerd. Wij bidden nu en dan voor opwekking, maar niet constant; wij bidden er terloops voor, maar niet dringend.

Voorzeker is het dit wat Paulus bedoelt als hij zijn lezers aanspoort om te ‘bidden zonder ophouden’ (1 Thess. 5:7). Hij bedoelde niet dat wij zouden bidden zonder onderbreking, maar dat wij het nooit zouden opgeven. Als er een opwekking zal komen, moeten er ergens christenen zijn die zonder ophouden bidden en nimmer ‘afdwalen naar iets anders’. Er zijn heden ten dage weinig gebedsbijeenkomsten voor opwekking, zelfs al kan er een toename zijn in de gebeden voor opwekking. (...)

Meer dan 100 jaar geleden klaagde Brownlow North, die in opwekkingstijden bijzonder gebruikt werd, zowel in Schotland als Ierland, tegen de Algemene Assembly van de Presbyteriaanse Kerk van Schotland: ‘Ik geloof dat er één zaak is waarom God zeer vertoornd is op ons land, en waarom Zijn Heilige Geest zo weinig onder ons is, nl. de veronachtzaming van verenigd gebed, het vastgestelde middel om de Heilige Geest neder te brengen.’ (...)

Geen enkele kerk kan ooit opwekking verwachten tenzij zij ervoor bidt. Dit wil niet zeggen dat er geen opwekking naar zulk een kerk zal komen, want God is té soeverein om beperkt te worden; maar Hij is de God van de middelen zowel als van het doeleinde, en Hij heeft ons uitgenodigd om te bidden, opdat wij mogen ontvangen.”

Revival! A people saturated with God, Brian H. Edwards
Evangelical Press, Darlington, England, DL3 0PH – ISBN:
0 85234 273 X

Uit een preek van John Preston (1587-1628)

‘Als Mijn volk, waarover Mijn Naam genoemd wordt, zich verootmoedigt en bidt’ (2 Kron. 7:14).

Voordat de Heere spreekt over het bidden, roept Hij eerst op tot verootmoediging. Hoe belangrijk ook in onze dagen, waar de schuld hemelhoog is gestegen!

“(…) Een ongebroken hart is gelijk een ongetemd paard, dat de toom niet wil verdragen om erdoor geleid te worden; gelijk een ongetemde vaars die niet onder het juk wil gaan. God kan zulk een mens bevelen wat Hij wil, maar die wil doen wat hem behaagt. Wanneer het hart is gebroken en eenmaal verootmoedigd, dan zal, evenals Paulus bevend zei, ook hij zeggen: ‘Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?’, Hand. 9:6. Ik wil doen wat Gij wilt, ja, en lijden wat Gij wilt; roep mij om voor U te lijden. Indien deze vraag aan Paulus was gesteld voordat hij aldus verootmoedigd was, zou hij een ander antwoord hebben gegeven. God kan ons gebieden wat Hij wil, maar wij, als weerspannige dienstknechten, zullen doen wat wij goed achten. Wij zijn hoogmoedig en ongebroken, en hoogmoed is de oorzaak van alle ongehoorzaamheid; en daarom wordt er gezegd dat hoge gedachten die zichzelf verheffen tegen de kennis Gods, ternedergeworpen moeten worden, voordat iedere gedachte geleid kan worden tot de gehoorzaamheid van Christus, 2 Kor. 10:5. Zij verheffen zichzelf tegen de kennis van God en Zijn wil; want wanneer Zijn wil bekend is, geeft het hart zich nog

steeds niet over. Wanneer de Heere iets beveelt, zoals om zich te wachten voor slecht gezelschap, of om te passen op hun spraakgebruik, staan mensen, zolang zij niet verootmoedigd zijn, klaar om over de kwestie tegenwerpingen te maken, en zullen uiteindelijk in het geheel niets doen. Maar wanneer een mens verootmoedigd is, en de hoge gedachten terneder zijn geworpen, dan brengt hij iedere gedachte en genegenheid, die zichzelf tevoren verhief, tot de gehoorzaamheid van Christus. En zoals alle ongehoorzaamheid voortkomt uit hoogmoed en weerspanning van de wil, zo komt alle gehoorzaamheid voort uit nederigheid. Wanneer het hart verootmoedigd is, is het voor God plooibaar gemaakt; 'Op deze zal Ik zien, op de verslagene van geest en die voor Mijn woord beeft', Jes. 66:2. Ze worden daar beide samengevoegd; dat is, wanneer hij enig gebod van God hoort, is hij bevreesd om het te breken, bevreesd om zelfs maar de gelegenheden tot zondigen toe te laten. (...)

'De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.' David wist dat, totdat zijn hart was gebroken, al zijn goede daden en alle heilige plichten tevergeefs zouden zijn geweest, en het is alsof David gezegd zou hebben: Heere, voordat ik alzo was verootmoedigd, en mijn hart alzo gebroken (zoals hij in het begin van de psalm tot uitdrukking had gebracht dat het was), hadt Gij geen lust tot offerande van mij, noch zoudt Gij behagen hebben gehad in brandoffers van mij; maar de offeranden Gods zijn een gebroken geest, en andere plichten worden alleen aangenomen als zij daaruit voortkomen. Dit is de hoofdofferande, en zonder

haar, is niets aangenaam; tenzij zij wordt gelegd op dit lage altaar dat de offerande heiligt. (...)

Totdat een mens verootmoedigd is, houdt hij de deur voor de Heere en Zijn Geest gesloten. Er is iemand van binnen, zijn hart is reeds vol; hij woont zelf in zijn eigen hart; daarom wordt in Jes. 57:15 gezegd dat God woont in een verbrijzeld hart; dat is, daarin alleen; want daar is slechts ruimte voor Hem om te doen wat Hij wil in al de kamers ervan.”

The Golden Sceptre, John Preston, D.D.
Soli Deo Gloria Publications

Gebedsleven van Edward Payson (1783-1827)

Tijdens een periode van lichamelijke zwakheid logeerde ds. Payson bij een vriend die het volgende mededeelt:

“Onder de deugden van het karakter van onze vriend bleek die van nederigheid uitnemend schoon en liefelijk, en deze schitterde in zijn hele houding. In het gebed lag zijn ziel laag voor God. Hij nam herhaaldelijk deel aan de gezinsgodsdienst, en hier overtrof hij alle mensen die ik ooit hoorde. Hij voerde ons omhoog en plaatste ons allen in de Goddelijke tegenwoordigheid; en, wanneer hij zijn handen tot God uitbreidde, scheen de hemel naar de aarde neer te komen, en de heerlijkheid des Heeren schitterde rondom onze tabernakel. Hij kende onze behoeften, en hij drukte ze uit in eenvoudige en aandoenlijke taal. Hij kende onze ellenden, en hij vertelde ze alle op zulk een toon van teder-

heid en sympathie, die ons deed gevoelen dat een vriend onze zaak aan het bepleiten was. Terwijl deze heilige man met God sprak, en overschaduwde scheen met de Goddelijke heerlijkheid, heb ik soms gedacht dat ik mij kon voorstellen wat de geestvervoering van Petrus geweest moet zijn, toen hij omgeven was met de heerlijkheden van het toneel der gedaanteverandering. Bij deze plechtige gelegenheden, wanneer onze broeder zijn hart had uitgestort in diepe klachten over de zonde, en in vurige smeekbeden om genade, scheen het alsof de wolk van de Goddelijke tegenwoordigheid het huisgezin bedekte, en de Goddelijke majesteit ons zeer nabij was.”

The complete works of Edward Payson – Vol. I
Compiled by Rev. Asa Cummings
Sprinkle Publications

Uit een brief van Edward Payson aan een jonge dominee (1812)

“Het beste advies wat ik u kan geven, is, op Hem [God] te zien. Hieraan twijfel ik niet of u doet het; maar u kunt het niet te veel doen. Indien wij veel voor God zouden willen doen, moeten wij veel van God vragen; wij moeten mannen van gebed zijn; wij moeten, bijna letterlijk, bidden zonder ophouden. U bent ongetwijfeld Luthers opmerking tegengekomen: ‘Drie dingen maken een godgeleerde – bidden, mediteren, en verzoeking.’ Mijn geliefde broeder, ik kan hier niet te veel op aandringen. Gebed is het eerste, het tweede,

en het derde wat noodzakelijk is voor een predikant. (...) Hoe langer u in de bediening leeft, hoe dieper, ik ben er zeker van, zult u hiervan overtuigd worden. Bid dan, mijn geliefde broeder, bid, bid, bid. Lees het verslag van Salomo's keuze, 1 Kon. 3:5-15. Indien u, evenals hem, wijsheid verkiest, en erom bidt, zal zij de uwe zijn.

De volgende belangrijke zaak, naar mijn opvatting, is, dat uw kerk opgewekt behoort te worden om te bidden voor de invloeden van de Goddelijke Geest; en dat zij herhaaldelijk met dit doel bijeen moeten komen. (...) God bekeert zondaren tot Zijn eigen eer, en Hij wil al de eer van hun bekering hebben. Niets strekt er meer rechtstreeks toe om Hem de eer te geven, dan gemeenschappelijk gebed. In die plicht erkennen wij uitdrukkelijk, niet alleen voor Hem, maar ook voor onze medeschepselen, dat niets dan de invloeden van Zijn Geest enig middel krachtdadig kan maken, en dat wij voor die invloeden algeheel afhankelijk zijn van Zijn soevereine wil. In één woord, wij erkennen dat, in de bekering van zondaren, Hij alles is, en wij niets zijn."

The complete works of Edward Payson – Vol. I

Compiled by Rev. Asa Cummings

Sprinkle Publications

“Zijt vurig van geest ... volhardt in het gebed ...

Houdt sterk aan in het gebed, en waakt daarin met dankzegging ...

Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.”

Rom. 12:11, 12; Kol. 4:2 en Jak. 5:16.

Uit het dagboek van James Brainerd Taylor (1801-1829)

“16 jan. 1825. (...) Had tussen tien en elf uur vanochtend een zegen der zegeningen. Nam de Memoirs van de dierbare Brainerd¹ ter hand en volgde hem door een gedeelte van zijn laatste ziekte. Toen ik kwam bij zijn gesprek met een predikant betreffende het grote belang van het werk der bediening, brak mijn hart; het was tevoren reeds opgezwollen, maar nu versmolt het en stroomde over van onuitsprekelijke emoties, terwijl stromen van tranen uit mijn ogen afliepen. Het belang van dit werk groeide aan in mijn bevatting, terwijl ik in mijn eigen ogen maar een worm was en geen man; nochtans verlangde ik het Evangelie te prediken; ik dorste ernaar in Gods wijngaard te arbeiden; een onderherder te zijn was mijn enige begeerte; en de gedachte eraan ooit dit heerlijke doel te laten varen, vermeerderde mijn emoties nog meer, terwijl mijn plaats in het *stofscheen* te zijn – ja, indien het recht zijn loop zou hebben, de laagste hel.

Hier gevoelde ik zulk een oprijzen van de ziel tot God; en een vervuld zijn met liefde, totdat ik mijzelf algeheel overgaf aan Zijn beschikking, om te leven of te sterven, te arbeiden of niet. Ik viel voor God neer en erkende Zijn zegen met dankzegging.”

Memoir of James Brainerd Taylor

John Holt Rice, D.D. and Benjamin Holt Rice, D.D.

---

1) De bekende zendeling David Brainerd. Van moeders zijde kwam Taylor uit de familie van Brainerd.

Daniel Rowland van Llangeitho (1711-1790)

“Daniel Rowland van Llangeitho in Wales, doet weinig onder voor zijn tijdgenoot George Whitefield in kracht, geloof en ijver. In natuurlijke moed en sterkte van karakter, gematigd door vriendelijkheid en liefde, waren er weinigen zoals hij. In vurigheid van geest, in eenvoudigheid van oog en hart, in ontferming voor zielen wordt hij temidden van duizend mensen onderscheiden.

De zegen op zijn bediening was waarlijk wonderbaarlijk. Hij vlamde gelijk een fakkel in majesteteilijke helderheid, terwijl hij de duisternis van zijn vaderlandse bergen verlichtte. Hij ging voort in de sterkte van God, terwijl hij stormen van vervolging verduurde en van vallei tot vallei de blijde boodschap van het heil met zich mee droeg. De kracht van de Geest scheen zijn voetstappen te volgen en zijn woorden waren gelijk scherpe pijlen. Menigten stroomden tezamen om hem te horen, en duizenden erkenden hem als hun vader in Christus. (...)

Dit heerlijke werk werd niet beperkt tot Llangeitho maar breidde zichzelf uit naar elke kant, zich verspreidend over verscheidene graafschappen. Het aantal van de bekeerden in deze tijd werd met duizenden gerekend. De aantallen toehoorders die tezamen kwamen om Rowland te horen waren verbazingwekkend. Tien tot twintigduizend mensen luisterden dikwijls in de open lucht naar hem. Bij zijn maandelijkse sacramentsbedieningen predikte hij gewoonlijk uit één van de kerkramen tot de buitenstaande menigte. Zij kwamen uit bijna ieder graafschap in Wales, terwijl sommigen van hen zeventig of tachtig mijl wan-

delden en naar huis terugkeerden met lofprijzingen op hun lippen.

Gedurende Rowlands bediening werden verschillende opmerkelijke tijden van opwekking ondervonden. Op geen enkele tijd was zijn prediking onvruchtbaar, maar gedurende zekere perioden vergezelde een grotere zegen zijn bediening. Er kan gevraagd worden waarom het niet één altijddurende oogst was. In Rowlands geval scheen het alsof er een ziftingstijd werd vereist, want nadat hij door verdeeldheden en beproevingen getoetst was geworden, stortte God in 1762 Zijn Geest uit. In die tijd vond onder zijn prediking een zeer buitengewone godsdienstige opwekking plaats, die gedurende enige tijd daarna overvloedig bleef voortgaan. (...)

Hij zei tot zijn gemeente op de laatste sabbat dat hij hen toesprak: 'Ik ga bijna heen, en sta op het punt van u weggenomen te worden. Ik ben niet vermoeid van het werk, maar in het werk. Ik geloof dat mijn Hemelse Vader mij spoedig van mijn arbeid zal ontslaan en mij brengen tot mijn eeuwige rust, maar ik hoop dat Hij Zijn genadige tegenwoordigheid bij u zal laten blijven nadat ik ben heengegaan.' Hij ontsliep in Jezus op zaterdag 16 september 1790, in het 79e jaar van zijn leven en het 53e jaar van zijn bediening."

Daniel Rowland of Llangeitho, Horatius Bonar
The Banner of Truth Trust

John Charles Ryle (1816-1900) over enkele bekende predikers uit de 18e eeuw

“Ik ben verplicht om duidelijk te zeggen dat wij, naar mijn oordeel, onder ons noch de mannen noch de leerstellingen van de voorbijgegangene dagen hebben. Wij hebben niemand die predikt met zulke eigenaardige kracht als Whitefield of Rowland. Wij hebben niemand die in zelfverloochening, eenvoudigheid van oog, naarstigheid, heilige vrijmoedigheid, en niet-wereldsgezindheid tot dezelfde hoogte komt als Grimshaw, Walker, Venn en Fletcher. Het is een vernederende conclusie; maar ik heb reeds lang gevoeld dat het de waarheid is. Wij missen beide de mannen en de boodschap van de laatste eeuw. Is het dan een wonder als wij de gevolgen van de laatste eeuw niet zien? Geef ons gelijke mannen en een gelijke boodschap, en ik vrees niet of de Heilige Geest zou ons gelijke resultaten verlenen.

Waarin schieten de Evangelische predikanten te kort ten opzichte van hun grote voorgangers in de laatste eeuw? Laat ons deze vraag eerlijk onder ogen zien. Laat ons tot bijzonderheden komen. Zij schieten te kort *in leer*. Zij zijn noch zo vol, noch zo duidelijk, noch zo vrijmoedig, noch zo zonder compromissen. Zij zijn bevreesd voor sterke stellingen. Zij staan al te vlug klaar om hun gehele onderwijs te verdedigen, te bewaken en te kwalificeren, alsof Christus' Evangelie een kleine baby was, en niet gerust alleen kon wandelen. Zij schieten te kort *als predikers*. Zij hebben noch de gloed, noch het vuur, noch het denkvermogen, noch de illustratie, noch de directheid, noch de heilige vrijmoedigheid, noch de verheven eenvoudigheid van taal die de

laatste eeuw kenmerkten. Boven alles, zij schieten te kort *in leven*. Zij zijn geen mannen van één zaak, afgescheiden van de wereld, onmiskenbare mannen Gods, dienstknechten van Christus waar dan ook, onverschillig voor de mening van de mens, zich er niet om bekommerend wie geërgerd is, indien ze maar de waarheid prediken, altijd zijnde in de dingen huns Vaders, zoals Grimshaw en Fletcher plachten te zijn. Zij doen de wereld niet gevoelen dat er een profeet in het midden van hen is, en dragen de tegenwoordigheid van hun Meester niet met zich om, zoals Mozes toen hij van de berg afging. Ik schrijf deze dingen met smart. Ik verlang ten volle in de schuld te delen. Maar ik geloof dat ik de waarheid spreek.”

Christian leaders of the 18th century, J.C. Ryle
The Banner of Truth Trust

Oproep van Charles Haddon Spurgeon (1834-1892)

“O geliefde vrienden, wij hebben in onze zielen gevoeld, niet dat wij opwekking *kunnen* hebben, maar dat wij haar *moeten* hebben! Wanneer wij denken aan de onberekenbare schade die ons allen zal worden toegebracht, indien de Heere ons niet bezoekt, ben ik er zeker van dat wij weer tot de Engel moeten naderen en opnieuw worstelen met dit vaste besluit, dat wij Hem niet zullen laten gaan, tenzij dat Hij ons zegent.

Als wij de zegeningen overdenken die zeker uit Zijn tegenwoordigheid zullen voortvloeien, wat kunnen wij dan

bevestigd worden in ons bezorgde verlangen dat de Heere in deze zaak met ons zal wandelen. Och, wat een heilige verlevendiging zal over iedereen van ons komen! Iedere daad zal vol van sterkte zijn, iedere gedachte zal gloeien van ernst, ieder woord zal bekleed zijn met Goddelijke kracht. Laat God opstaan¹ en twijfels en vrezen zullen zich naar hun schuilplaatsen begeven, zoals de vleermuizen zichzelf verbergen bij het aanbreken van de dageraad. Laat de Heere u bezoeken, en moeilijkheden die er zo dreigend uitzien als de Alpen, zullen verzinken tot vlakten. Laat Hem opstaan, en al uw vijanden zullen van uw aangezicht vlieden, als rook voor de wind; de hemelen zullen druipen met plasregens van barmhartigheid; en zelfs uw zonden en al de schuld daarvan, zullen daveren zoals de Sinäi daverde voor het aanschijn des Gods van Israël. Een kerk met Gods tegenwoordigheid in zich is heilig, gelukkig, verenigd, ernstig, arbeidzaam, succesvol; schoon gelijk de maan voor het aangezicht des Heeren, en zuiver als de zon in de ogen der mensen. Zij is schrikkelijk als slagorden met banieren voor haar vijanden.

(...) Uitgestrektere zegeningen zullen volgen. Een kerk wordt nooit *alleen* gezegend. Indien er één kerk zal staan in de kracht van de godsvrucht, zullen andere kerken daar een voorbeeld aan nemen, en voorwaarts gaan tot een betere staat. Wij hebben vele kerken rondom ons, heuvels die God gezegend heeft, maar zij hebben, evenals onszelf, een neiging om te sluimeren. Laat God Zijn Geest hier uitstorten, en de plasregen zal niet beperkt blijven tot deze velden, maar zal druipen op andere weiden, en die zullen zich van rondom verblijden. Ons getuigenis voor God klinkt door dit

---

¹) Ps. 68:2a (Eng. vert.).

land, van het ene einde ervan tot het andere. Onze bediening is niet verborgen onder een korenmaat noch beperkt tot enkelen. Tienduizenden luisteren iedere week naar ons woord, en indien het de Heere zal behagen om het te zegenen, dan zal het zijn als een olie, die uitgestort wordt, om de zedelijke atmosfeer te laden met een reuk van Christus de Gekruisigde. (...)

Omgordt dan uw lendenen als mensen die waakzaam wachten op hun Heere. Indien mijn woorden de kracht in zich konden hebben, welke ik gevoel dat zij missen, dan zou ik u opwekken, lieve broeders en zusters, om van de machtige God Jakobs te verzoeken, dat wanneer de Zoon des mensen komt, zo Hij elders geen geloof vindt op de aarde, Hij het tenminste in *u* moge vinden. Dat, indien de ijver in iedere andere plaats uitgeblust zal zijn, Hij tenminste nog één gloeiende kool brandend in uw boezem moge vinden. Hierom hebben wij Zijn tegenwoordigheid nodig, want zonder deze kunnen wij niets doen.”

Uit een preek van Charles H. Spurgeon, gehouden op 30 okt. 1864 in de Metropolitan Tabernacle te Newington, Engeland.

Herald of His coming, december 2003

“O Heere, doe Uw werk herleven (Eng. vert.) ...

Zult Gij ons niet weder levend maken, opdat Uw volk zich in U verblijde?”

Hab. 3:2 en Ps. 85:7.

**Als Mijn volk,
waarover Mijn Naam genoemd wordt,
zich verootmoedigt
en bidt
en zij Mijn aangezicht zoeken
en zich bekeren van hun boze wegen,
zo zal Ik uit de hemel horen
en hun zonden vergeven
en hun land genezen**

2 Kron. 7:14